

Karsten Nonbo (V) og medlem af Forsvarsudvalget:

Tale til KFOR hold 21 ved hjemkomst i Vordingborg den 19. februar 2010

Kære soldater, kære pårørende!

Vi er alle meget stolte af jer. Det har vi grund til. Det har I grund til, og det har jeres familier også grund til. For grunden har I selv skabt.

I, som står her, blev en stor del af afslutningen på en tragisk tid i Kosovo. I er blevet en del af begyndelsen på en ny æra, hvor befolkningen i Kosovo og resten af Balkan kan leve i fred og fordragelighed.

Freden på Balkan er fortsat skrøbelig, og det viser, hvordan I har kunnet handle med varsomhed og autoritet i et minefelt.

Det er ikke en selvfølge, at det vil lykkes, men det er, vil jeg hævde, en selvfølge, at det IKKE var lykkedes uden jeres og de foregående holds indsats. I har plantet kimen til fred i Europa. Dét har I gjort side om side og i fornemt samarbejde med estiske, franske og andre NATO- og FN-soldater, politifolk og andre myndigheder.

De mange skændsler og drab på civile er nu ophørt, og nu må vi håbe, at de forskellige folkeslag kan leve i fred og fordragelighed så godt, det nu kan lade sig gøre med de minder, nag og fortrædeligheder, som hver af parterne bærer rundt på i lang tid fremover. Vi må aldrig glemme, at disse tragiske begivenheder har kostet mange tusinde menneskeliv.

Vi må heller ikke glemme, at I har risikeret jeres eget, og vi må ikke glemme, at nogle af jeres forgængere ikke kom hjem i live eller hele på krop og sjæl. Det har været en hård pris for dem, men en pris som I har kendt, og som I har været villige til at se i øjnene. Det kan vi andre ikke værdsætte højt nok.

Det er på en måde nemt for os politikere at træffe beslutninger, som andre skal udføre. Men det er sværere, jo mere man ved om arbejdet og risici. Jeg skal hilse fra mine kolleger i Folketinget – uanset partifarve – og jeg skal hilse fra Forsvarsministeren, som besøgte jer kort før jul, og som i det hele taget gør meget ud af at besøge vore udsendte soldater rundt om i verdens brændpunkter.

Jeg var selv med ham i sidste uge til vor nye mission i Libanon og til vore piratfiskere på Absalon i Adenbugten. Jeg har også været med ham i Afghanistan og i Camp Olaf Rye, hvor I har været.

Det gentagne træk, man hører fra vore internationale samarbejdspartnere, når vi er til møde med dem, er, at der står respekt om danske soldaters arbejde. Ja, I kan simpelthen ikke lade være med at opfinde noget, at endevende en lejr eller en mission for bedre tiltag.

I Libanon var vore soldater lidt frustrerede over, at lejren skulle flytte. De kunne ikke komme i gang med at ommøblere og nyindrette efter polakkerne. Sådan kender vi jer.

Da jeg sidst var i Kosovo, havde man doneret en container til en bydel, og her blev indrettet samlingssted for de lokale. Intet er fremmed for de danske soldater, intet er umuligt.

Sidste sommer trænede I i den specifikke opgave, I skulle ud på. Inden I rejste, kunne jeres missionschef melde, at I var "Prepared N Ready". Et motto, som I har båret hele vejen, og som jeg vender tilbage til.

Jeres chef har også fortalt, at I er meget velopdragne. I har et meget højt værdisæt og springer aldrig over, hvor gærdet er lavest. Ja, han var så glad for sine soldater, at ingen skulle byttes i julegave, som jo ellers er store-bytte-tid. I var uerstattelige. Ja, det er I egentlig stadigvæk.

Vi fortsætter lidt endnu i Kosovo, men I kan roligt prale med, at det ikke er med samme styrke, som da I var dér.

I har lukket Camp Oluf Rye ned, og I har flyttet dele til NovoZelo. I har givet håb om, at vi er helt ude af Kosovo inden årets udgang.

Jeg nævnte, at I var "Prepared N Ready", da I drog af sted. I fik hver to personlige mål af jeres chef.

1. I skulle holde jer i den højeste fysiske form.
2. I skulle tilegne jer nye kompetencer.

Begge havde til formål at sikre, at I alle kom hjem, og at I efter hjemkomsten var parate til nye jobs i Hæren. Jeg kan se, at I stadig er "Prepared N Ready", og Hæren har stadig brug for jer. Verden har brug for jer, vi har alle brug for jer.

Men jeres familier og pårørende har også brug for jer. Så det er virkelig en balancekunst, I er vant til at udføre.

Husk, en soldat uden bagland er som en hær uden bagtrop. Uden et godt fundament kan selv ikke den stærkeste soldat stå fast. Jeres fundament er først og fremmest jeres bagland. Det viser også, hvordan I kan tackle dilemmaer. Derfor skal der lyde et stort TAK FOR LÅN til jer pårørende og et stort VELKOMMEN HJEM til jer soldater.